

ת"פ 18259/08/18 - מדינת ישראל נגד דניאל חסן

בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 18259-08-18 מדינת ישראל נ' חסן

לפני: כבוד השופט גיא אבנון

המאשימה: מדינת ישראל

באמצעות תביעות מרכז - שלוחת נתניה

נגד

הנאשם: דניאל חסן

בשם המאשימה: עו"ד שחר יערי

בשם הנאשם: עו"ד יואב קייסי

הכרעת דין

החלטתי לזכות את הנאשם מחמת הספק מהעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

כתב האישום ומענה

1. ביום 8.2.18 בשעה 10:14 לערך הגיע הנאשם למחלקת הגבייה במועצה האזורית "לב השרון" (להלן בהתאמה: מחלקת הגבייה, המועצה), בה עובדים, בין השאר, גב' דלית סעאת (להלן: דלית), גב' עדי מררי (להלן: עדי) וגזבר המועצה מר מאיר שביט (להלן: מאיר או הגזבר). הנאשם ביקש מדלית לבדוק את מצב חשבונו, וזו הסבירה לו כי קיים חוב בגין אגרת שילוט. בתגובה החל הנאשם להתעצבן ולצעוק על עובדי המועצה כי הם עובדי בצע, וקילל את דלית. מיד ובסמוך נכנס הנאשם למשרדה של עדי והפריע לעבודתה, וכאשר ביקשה ממנו לחדול, החל להשתולל וצעק "גנבים בני זונות" וכן "אני אשרוף את המועצה" ודפק על שולחנה של עדי. באותן הנסיבות ולמשמע הצעקות הגיע מאיר למקום, וביקש מהנאשם לצאת מהמועצה. על כך השיב לו הנאשם: "אני אזיין את אמא שלך, אני אראה לך מה זה", וכאשר אמר לו הגזבר שבכוונתו לפנות למשטרה השיב הנאשם כי הוא שם זין על המשטרה וכי ייכנס בו. בגין מעשיו

יוחסו לנאשם עבירות איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין), והתנהגות פסולה במקום ציבורי, לפי סעיף 216(א)(1) לחוק העונשין.

במענה לכתב האישום אישר הנאשם את נוכחותו במחלקת הגבייה במועד ובזמן הרלוונטיים, וכפר בעבירות המיוחסות לו.

מהלך המשפט

2. למאשימה העידו דלית, עדי, מאיר ועובדת נוספת במחלקת הגבייה בשם רינת סקורודינסקי (להלן: רינת). כן העידו שוטרים: רס"מ שי בן ברוך (להלן: שי) שהגיע למועצה בעקבות קריאה על אדם שמשתולל במועצה, רס"ר עווד אבו זמירו (להלן: עווד) שגבה את הודעתו של הנאשם, ורס"ר אסף בזיני (להלן: אסף) שביצע מספר פעולות חקירה, ואף היה זה שסיכם את תיק החקירה. להגנה העידו הנאשם ומר אפרים חגאג (להלן: אפרים) שהגיע למקום בחלקו השני של האירוע. המאשימה הגישה דו"ח פעולה מאת שי (ת/1), הודעת חשוד (נאשם - ת/2), ומזכר מאת אסף (ת/3). ההגנה הגישה הודעות במשטרה של עדי התביעה, לא כראיה לאמיתות תוכן, אלא להוכחת סתירות: דלית (נ/1), עדי (נ/2), רינת (נ/3), מאיר (נ/6). כן הגישה ההגנה דו"ח נוכחות ביום האירוע בענין של רינת ודלית (נ/5), והפנייה של הנאשם לאורתופד (נ/4).

דיון

חלקו הראשון של האירוע

3. לא ראיתי להקדיש פרק נפרד לפירוט הראיות, ואלו יובאו בהתאם לצורך כחלק מפרק הדיון. כעולה מכתב האישום, ניתן לחלק את האירוע לשני חלקים: לפני הגעתו של מאיר למקום, ולאחריה. אומר כבר עתה: עדויותיהן של כל אחת מעובדות המועצה נשמעו לכאורה מהימנות בפני עצמן. אני סבור כי הן משוכנעות שזכרו את האירוע, אותו ניסו לתאר בפני בית המשפט כמיטב זיכרון. איני סבור כי מי מהן ניסתה, חלילה, להטעות את בית המשפט או להעליל על הנאשם. דא עקא, בחינת העדויות זו מול זו, ובהמשך לכך אל מול הודעותיהן במשטרה, מגלה סתירות וקשיים אותם לא ניתן ליישב. על כך יש להוסיף מחדלי חקירה משמעותיים של משטרת ישראל, אשר לא טרחה לגבות הודעות משלושה עדים מהותיים שנכחו באירועים ויכלו לסייע לשפוך עליהם אור. אחד מהם (אפרים) הובא אמנם כעד הגנה באופן המקרה מעט מעוצמת המחל, אך כמובן מוטב היה אילו נחקר בסמוך לאחר האירוע, כשהדברים טריים בזיכרונו. אשר לשתי העדות החסרות - מחל זה רובץ במובהק לפתחה של משטרת ישראל, ויש בו כדי לפגוע במישרין בהגנתו של הנאשם, בפרט לאור הסתירות והבקיעים שנתגלעו בעדויותיהם של עדי התביעה. זה המקום להוסיף כי אופן גביית ההודעות, כשחלקן נגבו כחודשיים לאחר האירוע, תרם לכאורה במידה ניכרת לבלבול ולסתירות בקרב עדות התביעה. גם מחל זה רובץ כמובן לחובתה של המאשימה.

4. עדי, מנהלת מחלקת הגבייה, נחקרה ביום האירוע (נ/2). לדבריה, הנאשם נכנס למשרדה בשעה שישיבה

במקום עם תושבת, הציע לאותה תושבת לפנות לוועד המושב, "והתחילו דיון פוליטי בתוך המשרד, ואז ביקשתי ממנו שיפסיק עם הדיונים הפוליטיים ושה לא המקום, ולאחר מכן הוא התחיל להשתולל, וצעק שאנחנו גנבים בני זונות, ועוד "אני ישרוף את המועצה ומצדי תזמינו משטרה", ואחת הנציגות שעובדות פה במחלקת גזברות ניסתה לדבר איתו להוציא אותו מהחדר ומהמשרדים והוא התחיל להשתולל ולצרוח, ושוב קילל ודפק לי על השולחן עקב החיוב שהוא קיבל על זה שתלה שלט של העסק שלו". עדי ציינה כי אין מדובר בפעם הראשונה שהדבר קורה: "הוא היה פה השבוע וצרח על נציגה שלי בשם דלית ורינת, ואז התקשרתי למשטרה". כשנשאלה מפורשות האם מדובר בפעם הראשונה שהדבר קורה (מיד לאחר שאמרה זאת ביוזמתה) השיבה: "אצל הבחור הזה אתי זה פעם שניה השבוע". לשאלה האם היו עדים לאירוע השיבה: "כן, הגזבר ועוד תושבת שישבה אצלי במשרד, וגם אפי מהוועד ועוד נציגות של המחלקה".

בניגוד לאמרותיה המפורשות במשטרה (נ/2) לפיהן אין מדובר בפעם הראשונה בה הנאשם מתנהג כך במחלקת הגבייה (בפעם הראשונה אמרה את הדברים ביוזמתה ובפעם השנייה לשאלת החוקר, והכל במסגרת הודעה קצרה שנגבתה ביום האירוע, כשזיכרונה עדין טרי), הרי שבעדותה בבית המשפט מסרה עדי כי האינטראקציה הראשונה בינה לבין הנאשם נוצרה ביום האירוע. היא לא זכרה אירוע נוסף, מוקדם יותר באותו השבוע.

העדים שנכחו במקום ביום האירוע - הן לעדותה של עדי בחקירתה הראשית בבית המשפט, והן לפי הודעתה במשטרה: אחת העובדות שניסתה להוציא אותו מהמקום "הוא דפק על השולחן שלי" (פרו' עמ' 19 ש' 28-29), ולאחר מכן "גזבר המועצה מאיר ירד, הקב"ט של המועצה ירון, וחבר המליאה אפי גם היה" (פרו' עמ' 20 ש' 3-4).

בחקירתה הנגדית הזכירה בפעם הראשונה את שמותיהן של דלית ורינת כמי שייכתן כי נכחו במחלקה ביום האירוע מושא כתב האישום (ולא רק באירוע שהתרחש מוקדם יותר באותו השבוע). בעדותה בבית המשפט ניכר קושי בהתמודדות עם טענתה באשר לאירוע המוקדם יותר, אותו לא זכרה: "אני מניחה שהיה לו גם דלית ביום שהוא היה, וגם לפני כן... באותו יום שהוא היה הבנתי עוד הפעם אני ראיתי אותו כשהוא הגיע אליי לחדר אחרי שהיה לו דין ודברים עם הנציגות שלי, ודלית הייתה אחת מהן" (פרו' עמ' 20 ש' 20-23). כשהוטח בה בחקירתה הנגדית כי האירוע עם דלית אותו תיארה בהודעתה במשטרה איננו האירוע עליו היא מעידה בבית המשפט, אלא התרחש שבוע קודם לכן, השיבה: "כן. בתלונה שלי תיארתי שהיה לפני כן וצעק... על דלית ועל רינת... עוד הפעם, לפי התלונה שלי כפי שאמרתי אז היה לפני שבוע וצעק על רינת ועל דלית, בהסתמך על הידיעה שהייתה לי" (פרו' עמ' 21 ש' 3-10).

משמע, מעדותה של עדי בבית המשפט, בשילוב הודעתה במשטרה, עולה כי כלל לא זכרה את נוכחותן של דלית ורינת במחלקה ביום האירוע, ולבטח לא זכרה מעורבות כלשהי של מי מהן. אך חשוב מכך: עדי תיארה אירוע דומה בו היה מעורב הנאשם מספר ימים קודם לכן, לו היו שותפות הן דלית והן רינת, אירוע שלא בא זכרו בכתב האישום.

5. ביום האירוע נגבו הודעות גם מהגזבר ומהנאשם, אך עוד לפני כן נרחיק מבטנו למזכר ת/3 שנערך על ידי אסף, שכאמור ריכז את החקירה. ממזכר זה עולה כי ביום 5.4.21 (חודשיים לאחר האירוע) התקשר אסף לעדי, במטרה לאתר עדים רלוונטיים שטרם נחקרו. לשאלתו מי הנציגה שניסתה להרגיע את הנאשם - עדה ישירה - נענה כי מדובר בליזי קובייסי. הוא פנה טלפונית לאותה ליזי, אשר "מסרה כי מכיוון שהיא מכירה את משפחת הבחור ומאוד

מעורבת במושב פורת, מבקשת לא למסור עדות". הפלא ופלא - היא לא זומנה לעדות.

לשאלה מי היא התושבת שנכחה במשרדה בזמן האירוע - עדה ישירה נוספת - השיבה עדי כי מדובר באישה בת 80 בשם שלומית חג'ג', וכי אין לה פרטים נוספים בעניינה. במזכר צוין בלקוניות כי "מבדיקה במערכות לא איתרתי אדם העונה לשם חג'ג' המתאים לנתונים". הא ותו לא. מכאן, גם עדה זו לא זומנה לעדות.

את מי החליט אסף לזמן לעדות? דווקא את השתיים ששמותיהן נזכרו בהודעתה של עדי כמי שנכחו באירוע מוקדם יותר מאותו השבוע בו "צרח (הנאשם) על נציגה שלי בשם דלית ורינת" (נ/2 ש' 11). ניתן לקבוע מפורשות כי מהלכים אלו של אסף פגמו בחקירה באופן משמעותי, הן בהחלטתו שלא לזמן (ולא לפעול לאיתור) שתי עדות חיוניות שנכחו באירוע, והן בהחלטתו לזמן דווקא שתי עדות אחרות, אשר שמותיהן עלו אמנם בהקשר להתנהגות פרועה לכאורה של הנאשם, אך דווקא באירוע מוקדם יותר.

בעדותו בבית המשפט עומת אסף עם מחדליו. כך, בעמ' 38 לפרוטוקול נשאל מדוע טרח לזמן לחקירה את רינת ודלית, בשעה שאלו כלל לא היו עדות לאירוע מושא כתב האישום, אלא נכחו לכאורה באירוע מוקדם יותר. לא ניתן הסבר מספק. בהמשך נשאל מדוע לא פעל באופן יסודי לאיתור התושבת שלומית חג'ג', כמו גם לזימונו של אפרים, ושוב - ללא הסבר ראוי. מכאן, משטרת ישראל נמנעה, במחדל, מלאתר ולזמן עדי ראייה רלבנטיים, ומנגד זימנה לעדות את דלית ורינת, ששמותיהן כלל לא עלו כמי שנכחו באירוע הנחקר.

6. עיון בהודעותיהן של דלית ורינת מיום 8.4.18 (חודשיים לאחר האירוע, נ/1, נ/3), אשר נגבו שתיהן על ידי אסף, מגלה כי אלו נשאלו במישרין על "אירוע שהיה במחלקת הגבייה בבני דרור מתאריך 8.2.18". בשום שלב לא נשאלה מי מהן האם מדובר בפעם הראשונה בה הן נתקלות בנאשם, לא נעשה ניסיון לברר את מועד האירוע, וכלל לא הוטחה בהן האפשרות שמא הן מעידות, בשגגה, על אירוע ממועד אחר, מוקדם יותר, ולא על האירוע מושא החקירה (וכתב האישום). נשוב ונדגיש: עד שנגבו הודעותיהן של דלית ורינת, לא הייתה בתיק החקירה אינדיקציה כלשהי לכך שמי מהן נכחה במחלקה בזמן האירוע מושא החקירה. לפיכך, ספק רב אם היה על אסף לזמן לחקירה, ובכל מקרה חלה עליו חובה לברר "ברחל בתך הקטנה" מתי התרחש האירוע לו היו עדות.

7. שתי העדות סיפרו בהודעתן במשטרה על מצלמות אבטחה המוצבות במחלקה, אך לדעתן אינן מכוונות למקום בו התרחש האירוע. גם עדי העידה על קיומן של מצלמות אבטחה במסדרונות (נ/2 ש' 21). דא עקא, לא נעשתה בדיקה כלשהי במחלקה במטרה לאמת את דבריהן ולבחון את תוכן של המצלמות. העובדה שמצלמות אבטחה אינן מתעדות בד"כ אודיו, אין בה כדי לפטור את משטרת ישראל מביצוע עבודתה. תשובותיו של אסף לחקירתו הנגדית בסוגיה זו, אינן מתיישבות עם חובתה של משטרת ישראל לקיים חקירה יעילה ולחתור לבירור האמת (פרו' עמ' 37 ש' 27 - עמ' 38 ש' 6).

8. קשיים נוספים בקביעת ממצאים על בסיס עדויותיהן של עדי, דלית ורינת:

(-) בהודעתה במשטרה סיפרה דלית כי התנהגותו המתלהמת של הנאשם החלה במשרדה, וכי עדי התערבה על מנת לסייע בידה, ובהמשך לכך עבר הנאשם לחדרה של עדי, שם המשיך בהתנהגותו (נ/1). בעדותה בבית המשפט הוסיפה דלית פרט נוסף, לפיו קמה ממקומה והלכה למשרדה של עדי לשמע הצעקות, וראתה חלק מהאירוע במו עיניה - נתונים שאין להם זכר בהודעתה הכתובה, ואף לא בחקירתה הראשית. עדי מנגד, הן בהודעתה במשטרה והן בעדותה בבית המשפט, לא אמרה דבר וחצי דבר על כך שקמה ממקומה והגיעה למשרדה של דלית, או כי האחרונה הגיעה למשרדה. נהפוך הוא, עדי תיארה אירוע במסגרתו הנאשם הוא שהגיע למשרדה, מבלי שיצאה ממנו בשום שלב.

(-) גם רינת בהודעתה במשטרה סיפרה על אירוע במסגרתו עדי היא שיצאה ממשרדה והגיעה לדלית, אשר אצלה החלה המהומה, ורק לאחר מכן עברו עדי והנאשם למשרדה של עדי. שוב, בניגוד לעדותה של עדי.

(-) רינת בהודעתה במשטרה וכן בעדותה בבית המשפט סיפרה כי היא עצמה הצטרפה לדלית על מנת לסייע לה כשהחלה המהומה, וכי רק לאחר מכן עדי הצטרפה. דלית, לעומת זאת, לא אמרה מילה וחצי מילה על כך שרינת הגיעה על מנת לסייע לה.

(-) בעקבות עדויותיהן של עדי, דלית ורינת ביקש ב"כ הנאשם אישור רשמי בדבר נוכחותן של העובדות במועצה ביום האירוע. מבוקשו ניתן לו. והנה, מתברר כי ביום האירוע דלית החתימה אמנם שעון נוכחות, אך רינת דיווחה על "מחלת ילד" (נ/5), באופן המלמד לכאורה כי כלל לא הגיעה לעבודתה במועצה באותו היום. מסמך זה נתקבל לאחר שנסתיימה שמיעת עדויותיהן של העובדות, וב"כ הנאשם לא ביקש להשיב מי מהן לעדות משלימה, באופן שיש בו להפחית ממשקלו של הממצא. מנגד, ברי כי לא ניתן להתעלם הימנו, וכי הוא מהווה נדבך נוסף במכלול הממצאים המקשים על קבלת גרסתה של המאשימה בכתב האישום.

(-) דלית בעדותה מסרה כי זו הפעם היחידה בה פגשה בנאשם (פרו' עמ' 15 ש' 15-29). גם רינת מסרה שהיה רק אירוע אחד כזה (פרו' עמ' 29 ש' 15-16). דברים אלו עומדים בסתירה לטענתה של עדי, בדבר אירוע מוקדם יותר מאותו השבוע ממש, בו הנאשם "צרר" על רינת ודלית (נ/2). הדרך היחידה בה ניתן ליישב את הסתירה בין הגרסאות, היא כי נראה שאכן התרחש אירוע נוסף, עליו העידו דלית ורינת, אלא שאירוע זה איננו מיוחס לנאשם בכתב האישום.

מסקנות באשר לחלקו הראשון של האירוע

9. אין מחלוקת על כך שמאיר לא נכח בחלקו הראשון של האירוע, ולפיכך עדותו תיבחן בהמשך. ראיות המאשימה כוללות, אם כך, את עדויותיהן של רינת ודלית מן הצד האחד, ואת עדותה של עדי מן הצד האחר. כאמור, מעדותה של עדי עולים סימני שאלה של ממש בכל הנוגע לנוכחותן של עדי ודלית ביום האירוע. סימני השאלה מתחזקים על רקע אסופת הסתירות בין הגרסאות של כל אחת מהשלוש, וממצאי שעון הנוכחות, ממנו עולה כי רינת, לכאורה, כלל לא הגיעה למקום עבודתה באותו היום.

נוסיף את מחדליה של המשטרה בכך שנמנעה מלחקור עדים רלוונטיים: ליזי קובייסי, שלומית חג'ג', אפרים

חגאג (עד ההגנה); כלל לא בדקה את קיומן של מצלמות אבטחה; זימנה את דלית ורינת למסירת הודעה רק בחלוף חודשיים מהאירוע (כאמור, ספק אם בכלל היה מקום לזמן), ונמנעה מלחקור אותן באשר למועד המדויק של האירוע לו היו עדות - והגענו למסקנה כי ראיות המאשימה לא מאפשרות לבסס ממצאי עובדה כלשהם בכל הנוגע לחלקו הראשון של האירוע, עד הגעתו של מאיר למקום.

לטענת ב"כ המאשימה, הנאשם בהודעתו במשטרה (ת/2) ובעדותו בבית המשפט קשר עצמו למיוחס לו באופן המבסס, למצער, עבירה של התנהגות פסולה במקום ציבורי, משהודה בקללות כלפי עובדי ציבור. אשר למסגרת העובדתית, הנאשם אכן הודה בכך שקילל וצעק, וכפר מכל וכל בכך שאיים. את השאלה האם מעשיו עונים על המסגרת המשפטית של התנהגות פסולה - נבחן בהמשך.

חלקו השני של האירוע

10. הודעתו של גזבר המועצה מאיר נגבתה ביום האירוע (נ/6). לדבריו, קיבל שיחת טלפון ממנהלת מחלקת הגבייה (עדי) בדבר תושב אשר מתפרע במחלקה ומטיל מורא על העובדות. כשהגיע למחלקה פגש את הנאשם בחדרה של עדי כשהוא מנפנף בידיו. כשביקש מהנאשם לצאת מהמקום נענה בסירוב ובגידופים: "אני אזיין את אמא שלך. אני אראה לך מה זה". כשאמר לנאשם כי יגיש כנגדו תלונה במשטרה, נענה כי "הוא שם זין עלי ועל המשטרה, ושהוא יכנס בי". לשאלה האם הנאשם נקט אלימות פיזית השיב בשלילה. בבית המשפט חזר על תוכן הדברים, והרחיב בטענה כי תנועות גופו של הנאשם היו מאיימות, וכי "מישהו החזיק אותו שלא יגיע אלי".

11. עדויותיהן של דלית ורינת אינן רלוונטיות עוד, מכיוון שאינני משוכנע כי הן מתייחסות למועד בו התרחש האירוע, שמא למקרה אחר שהתרחש במועד מוקדם יותר. מכאן, נבחן עתה את עדותה של עדי ביחס לחלק זה של האירוע. עדי העידה כי מאיר הגיע למקום, וכך גם הקב"ט ירון (שכלל לא נחקר) וחבר המועצה אפרים (שכאמור, אף הוא לא נחקר, אלא העיד כעד הגנה). עדי לא מסרה דבר בעדותה (או בהודעתה) באשר לאיומים שהטיח הנאשם במאיר. דבריה של עדי, בשילוב המחדל של אי-חקירת עדים רלוונטיים, מחלישים את המשקל שניתן לתת בגרסתו של מאיר.

12. הנאשם בעדותו ובהודעתו אישר כי מאיר הגיע למקום, וכפר בטענה כי איים עליו. לדבריו, אמר לו כי "כולכם גנבים סוחטים אנשים", ושם רוצים לעצור אותו, שיעצרו אותו. הוא הוסיף וטען באשר למצבו הרפואי במועד הרלוונטי, לאחר אירוע מוחי ואשפוז למשך מספר חודשים (נ/4). לדבריו, לאחר שהסתיים האירוע התבקש על ידי שוטר בשם גדי להיכנס לעדי ולבקש את סליחתה על הצעקות והקללות, וכך עשה: "נכנסתי להתנצל, אפילו לא הזיזה את הראש בשביל להתייחס אלי".

13. עד ההגנה אפרים העיד, בהסכמת המאשימה, בפתח פרשת ההגנה, עובר לעדותו של הנאשם. כך נעשה מאחר שהמאשימה ממילא ביקשה לטעון כי אין ליתן משקל ממשי לעדותו, מאחר שנכח באולם בית המשפט במהלך שמיעת חלק מעדויות התביעה, עד שב"כ המאשימה גילתה זאת (פרו' עמ' 22). העד סיפר כי פגש את הנאשם במחלקת הגבייה במשרדה של עדי, ולצדו שוטר מג"ב, וכי עדי התקשרה בנוכחותו למאיר שהגיע למקום בחלוף כשתי

דקות. הנאשם כעס ואמר למאיר "תלך מפה, תעוף לי מהעיניים ואל תעצבן אותי יותר מדי", אך זאת אחרי דבר מה שאמר לו מאיר. הוא לא שמע את הנאשם אומר כי "זיין את אמא שלו". לשאלות האם ייתכן שאמר "אראה לך מה זה" ו"שהוא שם זין על המשטרה, ושיכנס בו", השיב כי הדבר ייתכן, וכי איננו זוכר את המילים המדויקות.

14. ניתוח העדויות מגלה כי מאיר הוא היחיד ששמע, לכאורה, את האמירות שנטען כי הנאשם הטיח בו. עדי לא שמעה את הדברים, הנאשם ואפרים לא אישרו את האמירות הספציפיות, וכך גם שוטר מג"ב שלכאורה נכח במקום אף הוא, וסייע בהוצאת הנאשם (ככל הנראה מדובר ברס"מ שי בן ברוך). קב"ט המועצה ירון, שלפי עדותה של עדי ירד אף הוא למקום, כלל לא זומן לחקירה. כך גם שלומית חג'ג' - התושבת שנכחה במשרדה של עדי ולא נחקרה, ואפרים עצמו - שמסר את גרסתו לראשונה כעד הגנה בבית המשפט, לאחר שאף הוא לא זומן למשטרה.

זו אף זו: גם אם לא אתן משקל מלא לעדותו של אפרים, בשל כך שנכח בבית המשפט ושמע את עדויותיהם של חלק מעדי התביעה, התרשמתי ממנו הייתה חיובית. ניכר כי לא ניסה לייפות את התנהגותו של הנאשם, הכיר בכך שהלה התנהג באופן לא ראוי, והעיד על עצמו כמי שמטרתו הייתה לנסות ולפייס בין הנצים. בצד זאת, מתח ביקורת על התנהגותו של מאיר.

אשר לעדותו של מאיר, לא אוכל לבסס ממצאים עליה לבדה, שכן התרשמתי כי ניסה להעצים את האירוע ולהשחיר את דמותו של הנאשם בפני בית המשפט, בנתונים שלא בא זכרם בהודעתו במשטרה. תיאור תנועות הגוף המאיימות, ובפרט הטענה כי "מישהו החזיק אותו שלא יגיע אלי" - מדובר בהאשמות משמעותיות, שמצופה היה כי תובאנה מפי העד בגרסתו המידית לאחר האירוע. דברים אלו שנשמעו מפיו רק בסוף חקירתו הנגדית, מבססים תחושה לא נוחה בנוגע למידת המהימנות שניתן לתת בעדותו של הגזבר, והיכולת לבסס עליה ממצאים.

אם כך, בכל הנוגע לחלקו השני של האירוע, נותרנו עם קביעות דומות לחלקו הראשון, כי הנאשם הרים את קולו, וייתכן שאף הגיב בקללות כלפי מאיר, במענה לאמירות של האחרון.

15. עובדתית, המאשימה לא עמדה בנטל להוכיח את עבירת האיומים המיוחסת לנאשם, לא בחלקו הראשון של האירוע, ולא בחלקו השני. מה באשר לעבירה של התנהגות פסולה במקום ציבורי? סעיף 216(א)(1) לחוק העונשין מגדיר התנהגות פסולה במקום ציבורי: "העושה אחת מאלה, דינו - מאסר ששה חדשים: (1) מתנהג באופן פרוע או מגונה במקום ציבורי". דומה שאין חולק על כך שהנאשם התנהג באופן לא מכבד, הן כלפי עדי, והן כלפי מאיר. אין גם חולק על כך שמשרדי המועצה הם בגדר מקום ציבורי. ועדיין, נשאלת השאלה האם התנהגותו זו עולה כדי התנהגות פרועה או מגונה.

בע"פ (מחוזי חיפה) 2813/02 אלמחאמיד נ' מדינת ישראל (17.2.13) נקבע: "הגבול בין התנהגות פסולה במקום ציבורי (עבירה לפי סעיף 216 (א) (1) לחוק העונשין), לבין התנהגות בוטה ואפילו קצת רעשנית וגסה במקום ציבורי, שאיננה עבירה פלילית, לעיתים דק. העקרון בחוק הפלילי מחייב את ביהמ"ש להתייחס לספק או גבול דק כזה לקולא, לדון הנאשם לכף זכות". כן ראו ע"פ (מחוזי חיפה) 590/06 גבארין מחמוד נ' מדינת ישראל (10.4.06).

מחד גיסא, אין בדעתי להכשיר את התנהגותו של הנאשם, ולקבוע כי נהג באופן ראוי ומכבד. מאידך גיסא, ספק בעיניי האם מעשיו של הנאשם מגיעים כדי חומרה ההופכת אותם לעבירה פלילית של התנהגות פרועה או מגונה. אינני סבור כי הנאשם בהתנהגותו (כפי שהוכחה בפניי) חצה את הגבול שבין התנהגות בוטה, לבין התנהגות המקימה עבירה פלילית. לא הוכח כי הנאשם השליך חפצים, כי השתולל, כי סירב להתפנות מהמקום, כי עלב בעובדי הציבור, או כי האירוע מנע מעובדות המחלקה להמשיך בעבודתן וליתן שירות לתושבים. לא כל מקרה בו מקבל שירות מרים את קולו על נותן שירות, או רחמנא ליצלן משתמש בשפה לא ראויה, מצדיק העמדתו לדין בעבירה פלילית של התנהגות פסולה במקום ציבורי. דומה שעל עובדי הציבור לגלות מידה מסוימת של מתינות וחסינות, כך שהמקרים שיובאו בפני בית המשפט יהיו מובהקים יותר.

מכאן, המאשימה לא עמדה בנטל להוכיח את אשמתו של הנאשם מעבר לספק סביר, ואני מורה על זיכוי.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 ימים.

ניתנה היום, כ"ח סיוון תשפ"א, 08 יוני 2021, במעמד הצדדים